

Falatnyi boldogság

Délutáni étterem. A legtöbben már befejezték az ebédet, csak kávé volt az asztalokon.

A leveleit hullató japán juharág a főbejárat felőli kirakatüvegen valójában a büfében látható festmény tökéletes másolata volt. Az ág levelei közül a téli felhős égbolt bukkant elő.

Szél fújhatott, a fák ágai szünet nélkül mozogtak. Valójában a kinti hideg téli táj képe volt ez.

Bent kellemes meleg áradt szét. Az ezüstös keret és az üveg jól illettek egymáshoz. Tompa zeneszó könnyed hangja és a hölgyek halk beszélgetése szinte szünet nélkül zsongott a teremben. A színpompás virágok számtalan fajtájával élővé varázsolt üzlethelyiséget eszpresszókávé sűrű illata lengte be.

Akiko eleinte a kirakatüvegen kívüli ágot bámulta. Ha valaki látta volna, talán arra gondol, hogy a téli tájban gyönyörködik, valójában azonban a gondolataiba merült.

– Szóval erről van szó – mormogta Aono, miközben Akiko elé egy borospoharat tett le. – De rossz!

Röpke pillantást vetett Akiko arcára.

„Ha ez a férfi nem lett volna, egy cseppet se kerültem volna bajba”, motyogta magában Akiko. Két hónappal ezelőtt még nem is tudta, hogy valahol létezik egy Aono nevű férfi! Igazából az volt a baj, hogy visszakerült oda, ahonnan kezdte.

Az eredeti állapot tért vissza. Akiko hirtelen a férfit nézett, akin látszott a nyugtalanság, hogy már nem akar maradni. Az eredeti állapot? Az már nem térhet vissza. Akiko élete még a halálnál is unalmasabb hétköznapi sorozata volt.

– Jaj, meghalok! – sóhajtott fel a nő elhaló hangon.

– Hagyd abba! Micsoda ostobaságokat beszélsz! – a férfi nyíltan undorral nézett rá. – Hisz már te is beleegyeztél, ugye?

– Hazugság, csak úgy mondd az egészet!

A férfi arcán nyugalom áradt szét. „Ez a pasi nem akar engem”, gondolta Akiko, miközben tekintetét elfordította a férfi arcáról. „Ha kellenék neki, akkor időnként kiragadna a konyhából vagy a tévé elől. Két-három órára kitépne a meleg családi fészekből.”

Persze, ha Aono nincs, ő akkor is elvan. Különösebb oka sincs rá, hogy kell neki a férfi. Avval együtt, hogy a férfi mesterien birtokolta az asszonyt.

Mikor a férfi egy szupermarketben leszólitotta, nyilallást érzett a szívében, miközben magában azt gondolta, azon idegeskedett, hogy ez a pasi minek kö-

veti. Aono valójában az a típus volt, aki a szupermarketekben leszólitgatta a sárga műanyag kosarat szorongató háziasszonyokat. Legalábbis ez volt az első benyomása a férfiről.

Őszintén szólva Akikónak az önérzetét sebezte meg. A zakójából kilógó hegyes kivágású inge is enyhén piszkos volt, sőt még a haja se fénylett.

„Kétes külsejű alak”, gondolta. Ettől függetlenül, amikor a férfi így szólt hozzá:

– Meghívhatom egy teára?

Akiko ránézett, s mintha az ördög bújt volna belé, bólintott egyet és szót fogadott ennek a pasasnak. Hány nő megtette már ezt, amikor vásárolni ment a szupermarketbe!

„Kérem”, utasította volna vissza, ha a férfi még egyszer próbálkozott volna, nehogy valakinek szemet szúrhasson a viselkedése. Mindenesetre úgy óvatoskodott, hogy minél előbb eltűnjön innen, mint a kámfor.

Akiko, bár a lelke mélyén fel volt háborodva, mégis első szóra igent mondott. Úgy tűnt neki, mintha a férfi egy pillanatra kételkedett volna a dologban, s emiatt elkeseredett képet vágott. Akiko egyre jobban lecsillapodott, hideg józanság szállta meg, s elsőként indult a kijáráshoz.

Végül is még aznap saját otthonában ágyba bújt ezzel a férfival. Ha megkérdezték volna, hogy miért tette, valószínűleg nem tudott volna rá válaszolni. Bizonyára úgy történhetett, hogy amikor a szupermarketben letette a sárga kosarat, a pillanat hatására döntött így.

Amikor kettesben betértek egy kávézóba, a férfit az a nem leplezett hátsó szándék vezette, hogy addig nem nyugszik, míg meg nem kapja a nőt.

– Ez megfelel, asszonyom? – kérdezte, miközben ügyetlenül még rá se nézett, sőt az arcát is elfordította.

– Jó lesz.

Akiko valójában nem is értette a dolgot. Valahogy nem tetszett neki a férfi, s ezért szégyellte magát. Arra gondolt, hogy a pasi hülyének nézi, nem bocsátotta meg magának, hogy ennyire olcsó nőnek mutatkozott.

Közvetlenül mellette és a ferdén szemközti széken ülő, a munkára füttyülő, vele egyidősnek látszó lányok, akik a környék kisüzemének hivatalaiban adminisztrátorként dolgozhattak, nem bírták türtőztetni magukat, gyanús tekintettel méricskéltek, szájacskájukat mozgatták, mintha azt duruzsolnák: „Jó, mi?”

Így aztán a kíváncsiskodó tekintetek elől inkább elmenekülni, elszaladni lett volna kedve. Szóval a hangulata, azt lehet mondani, teljesen megváltozott.

Mikor a férfi kifizette a kávé, kiment az utcára. Hirtelen arra lett figyelmes, hogy a nap lebukott. A fővárosi alkony poros és hamuszínű volt.

A száraz forgószél megpörgette az utcán heverő nejlonzacskók foszlányait. Közvetlenül mellette egy boltból sült hús szaga áradt szét a levegőben. „Mi lesz a vacsorafőzéssel?”, töprengett magában.

Ekkor eszébe jutott, hogy otthon, kis konyhájában ott tornyosulnak a mosogatóban az ebédre maradt piszkos edények. A kávéscsészéje peremén látszik az ajakrúzs nyoma, de a széken a helye üres. A poros alkonyipír sötétebb lett.

Úgy tűnt, mintha hirtelen jóval hidegebb lett volna. Egyszerre csak, az ördög tudja, miért, jó kedve kerekedett. Lehet, hogy saját magát fogta vissza abban a jelentéktelen családban, mert borzasztóan feleslegesnek érzett mindent.

A férfi kilépett a kávézóból, s ahogy Akikóra nézett, folyton csak pislogott, miközben széles mosolyra húzta a száját.

- Azt hittem, leléceltél - mormogta a férfi szinte bocsánatkérően. Akiko megérezte, hogy a férfi arra számított, hogy lelép.

- Biztos háziasszony... A fene se nézte volna ki belőle! - a férfi egyre csak bólogatott, amint ott lépkedett mellette.

A férfi válla gyengének látszott, aztán a tekintete csontos kezére tévedt, ami elég tisztának látszott. Arra gondolt, hogy nem is lehet az olyan rossz, ha ez a kéz megérinti.

Alighanem ez volt az egyetlen oka. Nem is lehet az olyan rossz, ha *ez a kéz* megérinti. Tulajdonképpen csak emiatt feküdt le ezzel a férfival, aki valami különös reklámügynöknek mutatkozott be.

Az ágyban azonban semmi falrengető nem történt, amire pedig úgy számított. Nem jutott el a csúcspontra. Aono ügyetlen volt, de a tenyere simogatása olyan különös melegséget sugárzott. A fekete zoknija nem volt valami tiszta, mind a kettőnek kinyúlt már a gumija. „Talán nem pihentünk előtte eleget”, mormogta a férfi, s azzal ügyetlen mozdulattal átvett kétezer jent Akikótól.

- Hát akkor ... - dadogta Aono, mikor elváltak egymástól.

Ezt Akiko úgy magyarázta meg magának, hogy a férfi, ugyanúgy, mint ő, meglepődött a törtéteken, s ugyanúgy meg volt ijedve. Feszültsége váratlanul feloldódott, s először tört fel belőle valami könnyed, meleg érzés.

- Akkor... még találkozunk...

Aono szeme szélesre tágult. Mosolyából nyájas vigyor kerekedett. Ekkor amolyan fickós arckifejezést vett észre rajta.

- Ezt hogy gondolod? - kérdezte Aono.

- Ahogy ma - válaszolta gyöngéden Akiko.

- Vagyis véletlenül.

A pályaudvaron egyikük jobbra, a másikuk pedig balra indult. Hamarosan véget ért a nap. A tél eleji szél egyre hűvösebben fúj.

Egyszerű, jelentéktelen család volt, ahová Akiko ezek után hazament. A belülről magányos szerelmi románc után megtért kicsi, de szerény házába, ahol ott volt a férje, s az tette boldoggá, hogy van családja. Sőt Akiko saját magát is boldognak érezte.

Annak alapján, amiket mondott, Akiko úgy gondolta, hogy valójában zavarba jönne, ha a szupermarketben újból megjelenne Aono, a reklámügynök. Az idő múlásával úgy tűnt, mintha az egész meg se történt volna. Magában úgy nevezte: ez egy *baleset* volt. Akiko két-három napig be se tette a lábát a szupermarketbe.

A negyedik napon kivárta a megfelelő időpontot, s lement vásárolni. Utálatosnak érezte, hogy egyre-másra csak a szemét meresztgeti.

Aono nem volt ott. A nő megkönnyebbülten sóhajtott fel, ugyanakkor csalódást is érzett. A következő naptól kezdve általában ugyanabban az időben ment le a szupermarketbe, mint amikor először meghallotta Aono hangját.

Óvatosan azt kezdte figyelni, nem tűnik-e fel valahol Aono alakja, s a nyugalom helyett egyre nőtt benne az elégedetlenség. Egy alkalommal, amikor nagyon rossz kedve volt, úgy érezte magát, mint akit teljesen magára hagytak.

A kilencedik napon végre megjelent Aono. Úgy tűnt, mintha a bejárati oszlop mögött rejtőzködne. Mint aki nem hisz a szemének, Akiko arcát mosoly öntötte el, belülről azonban dühítő érzés ragadta magával, miközben elindult a férfi irányába.

- Micsoda véletlen! - szólalt meg Aono.

- Hát persze, valóban - válaszolta az asszony, miközben újfajta érzés kerítette hatalmába, ahogy a gyenge vállú, szárnalmas férfit szemlélte. És persze megint lefeküdtek, ahogy ez várható volt. Ez alkalommal a férfi zokniját szürkére cserélte, de ennek is ki volt nyúlva a gumija. A férfi ugyanúgy, mint a múltkor, most is kétezer jent kapott. Ez valamiért szokássá lett közöttük, később is mindig így történt.

Akiko megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor elváltak egymástól. Arra gondolt, hogy már kétszer is összejöttek. Boldog volt, mikor hazajött és megsimogatta a tárgyakat maga körül. Ahogy megérintette a párnát, a díványt és a függőnyt, valamiféle friss izgalom kerítette hatalmába. Amikor a férje hazajött, olyan kedve kerekedett, mint egy kutyának, aki a gazdája arcát körbenyalogatja. Természetesen ezt nem tette, de ahhoz a hazug és rideg viszonyhoz képest azzal a borzalmas pasival, ez itt maga volt a mennyország. A férjét féltette, óvta, az otthonára vigyázott. Akiko ezt megelőzőleg is tisztelte a férjét, gondoskodott a háztartásról. Persze Aonóval továbbra is találkozgatott. Úgy ötnaponként egyszer összefutottak a szupermarketben.

Ez szinte fojtó, utálatos érzést keltett benne. De ha a férfi nem jelent volna meg másodszor, akkor Akiko szinte eszelős lett volna a reménytelenség miatt.

Azt se tudta Aonóról, hogy nő, vagy talán még sincs felesége. Még csak eszébe sem jutott, hogy érdeklődjön utána. Arra se volt kíváncsi, mi érdekli Aonót.

Arra gondolt, hogy akkor mégis miért van szüksége a *férfira*. Eddig akárhányszor meghallotta a férfi hangját, mindig elege lett belőle. Ezelőtt, ha bárkivel dolga akadt, azoknak a férfiaknak mind jobb külsejük volt, mint Aonónak. Az is előfordult, hogy farmeres egyetemisták szólították le.

Hogy is jöttek volna azok a fiúk ehhez! Ezt a pasit mégsem tudta otthagyni. „Én nem vagyok olyan nő”, mondta másoknak s faképnél hagyta őket.

Aonóhoz hasonló férfiak az állomások zsúfolt épületeiben így szólították le:

- Nem iszunk meg egy teát?

- Nem akarsz velem megismerkedni?

Ilyenkor Akiko határozottan elfordította a fejét és keresztülnézett rajtuk.

Miért lett olyan iszonyúan mérges Akiko, mikor megpillantotta Aonót, aki szokásához híven a supermarketben az oszlopot támasztotta? Valószínűleg azért, mert bizonyára arra gondolt, hogy milyen szemtelen alak lehet ez a férfi!

Lassanként azonban meg-megjelent, két-három napra előre betervezte a találkozást, s aztán ugyanúgy, ahogy korábban, iszonyú méregbe gurult. Teljesen fel volt háborodva. És amikor a férfi feltűnt, mégis meglepődött, s testében valami súlyos érzés lett úrrá. Majd úgy tűnt, félig-meddig megbékélt, ilyenkor könnyűnek érezte magát, s mintha valami láthatatlan fonál húzta volna, végül a férfihoz csapódott. Aono egy alkalommal sem vett fel új zoknit.

- Hát akkor itt az idő! - mormogta Aono ugyanazon a helyen, mint ahol múltkor is ült. „Milyen sötét az arcbőre! Inkább olyan földszínű!”, csodálkozott rá Akiko. „Szinte semmit sem tudok erről a férfiről, ráadásul ez a földszínű arcbőr! Hát nem látszik valami becsületesnek!”

A férfi valami irományt nyújtott feléje, még a csípőjét is előretolta. Erre Akikónak teljesen elakadt a lélegzete.

- Mit is tegyek? - s gondolkodás nélkül, szinte ösztönösen azt mondta: - Na, te mit szólsz?

A férfinak a meglepetéstől tátva maradt a szája:

- Azt kérded, mit tegyél?

- Először is tudd meg, hogy sokkal jobb volna, ha nem találkoznánk e miatt a levél miatt, mert ez borzalmas!

A férfi háta mögött egy csupasz ág ide-oda himbálózott. Az ég egyre komorabb, sötétebb lett, látszott, hogy hamarosan hó vagy havas eső esik.

- Úgy gondolod, hogy ez lenne a legjobb? - Aono szegyenkezve horgasztotta le a fejét.

- Nem érdekel, hogy mi a jó, s kérlek, ne dönts helyettem. Úgysem érted, hogy én mit érzek!

A férfi, mintha hűvösebb lenne, egyre jobban összehúzta magát.

- Nincs semmi baj, semmi a világon! - súgta Akiko fájdalommal teli hangon, majd nagyot sóhajtott. - Eddig mindig jöttél és találkoztál velem. Hidd el, ha másodszor nem találkoztunk volna, akkor már nem is lennék!

Arra gondolt, hogy ez hazugság. Hiszen van otthona, van férje. Hazugság, de ebben a pillanatban igaznak érezte. Akiko, maga sem tudta, miért, egyre inkább összezavarodott. Valójában a férfi szerette volna, ha otthagyják, s most arra gondolt, hogy mégis zsákutcába jutott. Ettől úgy érezte magát, mint egy eszelős.

- Azt mondod, nincs semmi baj? - Aono ebben a nehéz helyzetben szinte kereste a szavakat. - Ezt mondod, miközben van egy férjed!

- Temiattad tudok foglalkozni a férjemmel! Temiattad tudok élni a házunkban! - ez egyszerre volt hazugság is meg nem is. Akiko szeméből könnyek csurogtak. - Nincs értelme a követelőzésnek! Nem akarok én férjhez menni! Jó volna úgy, mint eddig: öt- vagy tíznaponta találkozni. Csak ennyit kérek!

- Azí mondod... én... - A férfi kezében ronggyá gyűrődött a levél. - Bajban vagyok!

- Miért vagy bajban? Én mondtam valami butaságot?

Ezalatt az üzlethelyiség teljesen kiürült. Két órákor vége volt az ebédnek, ötig pedig bezárták az üzletet. Már két óra jócskán elmúlt, mégsem törődtek velük. A pincér a többi asztalt hozta rendbe.

- Hát akkor én... Nekem ez nagyon kellemetlen... - a férfi szinte segítséget kérve nézett körül az üzlethelyiségben. - Nincs értelme. Te igazán rendes ember vagy...

Ebben a pillanatban kiderült a rejtély Akiko számára, s a maga módján határozottan a sarkára állt. Valójában mindig, amikor a férfival találkozott, mindig az lett belőle, hogy a testi vágy is megszűnt, de most egyszerűen csak olyan hebehurg्यान kezdett el vikorászni. Úgy nevetett, hogy még hangot sem hallatott.

Aono szóhoz sem tudott jutni a meglepetéstől, csak bámulta a vihogó Akikót. Ahogy nézte az arcát, egyre inkább nevetségessé vált a számára, ahogyan a könnyei folytak, s közben szünet nélkül kacagott.

Ahogy a nő nevetett, egyre inkább kihűlt a lelke, s egy elképesztően sötét gödörbe fészkelte be magát valahol a testében.

- Én... Hát akkor... itt az idő. - Úgy tűnt, a férfi, különös kifejezéssel az arcán, indulni készül. Aono izgatottnak látszott. Hirtelen felállt, s abba az irányba nézett, ahol Akiko széke volt, a nő viszont a kirakatüvegen túli száraz ágat bámulta, mintha a férfi ott se lett volna. Aono fizetni akart.

A férfi nem futamodott meg, Akiko arcára pedig visszatért a józan ítélőképesség.

Odajött a pincér, s közölte, hogy mindjárt bezárják az üzletet. A nő bólintott és felállt. A kijárat felé indult, a kihalt étteremben csak cipősarkának csöndes kopogása hallatszott. Arra gondolt, hogy jól van ez így. Nyugalom lett úrrá a szívében. Jó, hogy ilyen egyszerűen szakított a férfival. Aki egyszer is hibázik, azt elítélik. Így még családi veszekedés sem lett belőle. Nem volt szerelmes Aonóba, még csak nem is kedvelte. Hazafelé tartott, s jól érezte magát.

Amint kinyitotta az üveges bejárati ajtót, rögtön a csigalépcső aljánál hideg szélroham támadt, amely egyenest az arcába fújt. A nyugalom helyére rettentetes magány költözött be.

Persze olyan érzés volt, mint amikor egyáltalán nem marad semmi. Semmi, hiszen a férfi mindent elvitt magával. Bár van férje, mégis magányos farkasként nem bukott el, nem törődött a világgal, s olyan érzése támadt, mintha maga mögött hagyott volna valamit.

A csigalépcsőn minden vasszegélyt pontosan megérintett a lába. Mint amikor végleg leválik egy abroncs, úgy lépkedett, mintha nem is lett volna teste.

Három óra telt el azóta, hogy elindult hazafelé. Szinte látta magát, amint föltesz egy kávé és leül a heverőre. Látta, amint megnyomja a tévé gombját, látta az összes ösztönös cselekvését. Mikor már teljesen elege volt belőle, akkor is csak nézte, egyre csak nézte.

Akiko a házukkal szemközti irányban indult el otthonról. Valaki belébotlott.
- Miért nem vigyáz jobban! - szólt rá egy fiatal nő, s kritikus szemmel szigorúan végigmérte.

„Még hogy én?“, lepődött meg Akiko. Arra gondolt, hogy ez a nő jött neki szemből, persze az is lehet, hogy ő téblábolt ide-oda az utcán.

Most is ólomszürke felhő ereszkedett alá, szinte megérintette a csupasz ágakat. Ha esni fog a hó, akkor jó lenne minél hamarabb. Belesüllyesztette állkapcsát a télikabátja gallérjába, megállt, megvárta, míg zöldre vált a lámpa.

Sok-sok ember várt tétován a zöldre. Voltak, akik türelmetlenül leléptek a járdáról az útestre. Mivel esze ágában sem volt hazasietni, Akiko megvárta, míg zöldet mutat a lámpa, s aztán lassan megindult a másik oldal felé. Ebben a pillanatban a következő történt:

- Nem innánk meg együtt egy teát? - jutott a fülébe egy hang. Közvetlen közelből hangzott, a tarkóján érezte a férfi friss meleg leheletét.

Először ösztönösen félre akart ugrani, de elnyomta magában ezt az érzést és a férfira nézett. Szürke színű - ez volt az első benyomása. Talán a kabátja színe miatt. Akiko lopva a férfi kezére sandított. Ez a kéz, úgy tűnt, tiszta volt.

- Igen. - S aztán egy parányit bölintott.

A jelzőlámpán túl Akiko és a férfi egymás mellett sétált tovább.

VIHAR JUDIT fordítása

Alberto Giacometti: Lépegető férfi, II. 1960.